

[Waldorff]

var tilfældet, havde de vel ikke holdt disse beregninger tilbage fra os andre. De aner ikke, hvilken virkning dette vil få, og de er tilsyneladende også revnende ligeglade, bare de i fælles samdrægtig stupiditet kan fastholde en såkaldt aftale, som blev indgået under helt, helt andre forudsætninger for halvandet år siden. De er altså helt tilfredse med blot at få disse høkerberegninger over provenumæssige virkninger ved et uændret forbrug af de forskellige varer, som det handler om, og det er i øvrigt karakteristisk for de forskellige forligsaftaler, som socialdemokratiet har indgået. Det er ikke betalingsbalancen, og det er slet ikke beskæftigelsen, der nogen sinde er gjort til det afgørende og det, som var bindende i en forligsaftale. Nej, det er et sparebeløb, som stupidt fastholdes, uanset hvordan verden i øvrigt udvikler sig, og uanset hvor meget den aftalte og oftest ret uvedkommende målsætning i virkeligheden forværrer de egentlige problemer. Og hver gang bliver den såkaldte venstrefløj i socialdemokratiet lige forundret over de vanvittige konsekvenser af det, som de har været med til at godkende.

Et særligt træk i denne arbejdsløshedsbuket fortjener specielt opmærksomhed og omtale, og det er knæfaldet for bilbranchen, FDMs og centrum-demokraternes krav om skattelettelse for bilismen. Det er 208 mill. kr., som er blevet lagt på alteret for den specielle form for afgudsdyrkelse, som CD især er fortalere for. Det er et beløb, som er fastsat under forudsætning af, at salget forbliver uændret. Det gør det selvsagt ikke. Måske bliver der overhovedet ikke noget provenutab på disse poster, men det vil så være i forbindelse med, at der faktisk sker et væsentligt øget valutaforbrug, altså en forværring af problemerne, og det vil ske i forbindelse med øget arbejdsløshed og tab eller udgifter på andre af statsbudgettets poster. Og så er, som nogle har været inde på, CD-bidraget for at komplettere denne galskab formuleret sådan, at den fornuftige afgiftsdispensation for sikkerhedsudstyr ophæves. Der er i hvert fald ikke nogen, der skal komme og sige, at CDerne ikke er konsekvente i deres populistisjag.

Det er muligt, at regeringen for at opnå et flertal for noget som helst med sin nuværende kurs føler sig nødsaget til at kaste lunser af kæpheste, kunne man sige, ud til forligs-

partierne, men det er ikke hele sandheden, for det ser helt åbenbart ud til, at det kun er de mest vanvittige krav, man bøjer sig for, f.eks. dette med bilafgifterne. Man kunne f.eks. sige, at der ville ikke have været noget mere oplagt end at give indrømmelser til de radikale med et tilsvarende beløb, 208 mill. kr., f.eks. på militærbudgettet. Det ville da kun have været ret og rimeligt over for et andet af forligspartierne, og det ville endda i modsætning til denne luns til centrum-demokraterne have vendt den rigtige vej. Det ville have forbedret statsfinanserne, og det ville have forbedret betalingsbalancen.

Men nej, det er udelukket, og det er det, fordi det ikke er spor vanvittigt, og derfor må de radikale affinde sig med at optræde som stemmekvæg, når nu pengene skal skaffes til den forøgelse af militærbudgettet, som de radikale er så stærkt imod, og som bl.a. hr. Bilgrav-Nielsen sagde at de radikale ikke ville finde sig i. Jeg synes, der er grund til at notere sig efter hr. Bernhard Baunsgaards indlæg, at de radikale egentlig befinder sig ganske godt i denne rolle, sådan som de gør normalt.

Mindre veltilpas er øjensynlig hr. Grünbaum. Han har sagt mange rigtige ting om denne aftale og dens destruktive og arbejdsløshedsskabende virkninger. Derfor er det besynderligt, at han og hans meningsfæller er nået til den konklusion, som de er, nemlig at de alligevel ikke vil gå imod, hvis det får konsekvenser for regeringen. Hvad er det egentlig for konsekvenser, det kunne få for regeringen? Det vil selvfølgelig udløse et valg, men heller ikke efter et valg vil det være muligt at lave en regering uden om socialdemokratiet, medmindre socialdemokratiet selv ønsker det. Det reelle indhold i hr. Grünbaums snak om konsekvenserne for regeringen er derfor, at regeringen ville kunne frigøre sig især fra CD, hvorfra man hidtil har tålt den ene illoyalitet efter den anden og den ene kovending efter den anden; man har endda præmieret denne specielle centrum-demokrat-optræden ved at give hr. Erhard Jakobsen vind i sejlene ved indrømmelser på de mest, ja, idiotiske områder, og reelt er det denne binding og intet andet, som hr. Grünbaum og hans fæller redder ved deres afstemningsmæssige sikkerhedsnet. Så meget mere besynderligt er det, som det ikke er vanskeligt at forudse, hvor bordet vil fange